

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Vbi caninâ, alijsq[ue] figuris homines nascantur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Monsterus l. 3
Cosmogr.

Psal. 99. 6.

Niceph. l. 12.
cap. 37.

V.
Solin. cap. 32.

strumosos, famina strumosa inter formosas numerantur; putanturque sine dote, venire, si veniunt sine eiusmodi appendice: quæ illis & pro collari est, & pro torque aureo, & pro precioso monili, & pro fascia pectorali; quamvis sepe tam proluxa, ut in tergum eam rejicere, & retortam in humeris, tamquam imperatoriam chlamydem gestare possint, instarque paludamenti, aut epomidis Doctoralis ventilare. Monsterus scribit, in Stiria ac Valesia, homines esse adeo strumosos, ut non solum strumæ pondus sermonem impediatur, sed famina quoque lactantes illas post tergum perinde atque faccum projiciant, ne infantibus ad potum inhiantibus sint impedimento. Itaque quæ ratione naturæ sunt aspectu turpia, pulchra efficit consuetudo: immò & coram Deo pulchra sunt, quia confitentur illius bonitatem, iuxta illud: *Confessio & pulchritudo in conspectu eius*. Multa profectò monstra vocantur, non apud eos, apud quos, & à quibus oriuntur, sed ab ijs duntaxat, apud quos, tamquam insolita pariunt admirationem. Quapropter, apud Caphres, Æthiopes, Mauritanos, & Ægyptios, nigri homines, quia ita soli natura, & solis flagrantia fert, non æstimantur deformes, sed venusti; ac si ad eos Europæus, aut albæ cutis homo accedat, pro monstro aspicitur. Quod etiam in gigantibus, apud gigantes; & apud pygmæos, in pygmæis fieri, credibile est. Nos pumilos, tamquam hominum compendia, admiramur, quia raritas gignit stuporem: non admiraremur, si omnes pumili essemus. Qua de causa Nicephorus, cum de Pygmæo, qui perdici similis inuentus est, narrauisset, adiecit: *Sed est hic unus, aut alter Pygmæus fuit, non tamen populi, in hoc Occidente, umquam comperti sunt*. Quo loco indicat, etsi non in hoc Occidente, attamen alibi populos integros staturæ curtioris reperiri. Et certè patriam cuique quasi parentem esse, multumque & in corpora & in ingenia posse experientia quotidiana demonstrat; sicut & de caelestium siderum afflatu. Hinc illud Ptoiomæi effatum est: *Terrestres vultus vultibus caelestibus subijciuntur*.

Non disputo hîc, qua vi naturæ, aut quo genere poenæ, certæ gentes canina reperiantur, Nam Solinus tradit, Cynamolgos

molgos habere caninos rictus, & promula ora. Et alibi, *Megasthenes*, inquit, per diuersos India montes, esse scribit nationes capitibus caninis, armatas unguibus, amictas vestitu tergorum; ad sermonem humanum nulla voce, sed latratibus tantum sonantes asperis vultibus. Suffragatur huic *Marcus Polus*, qui Indias illas perillustrauit, scripsitque, in Insula Angaman, non solum capite ipso canino, verum etiam oculis dentibusque; caninis, & anthropophagos esse. Quod & de *Nicouerra Indica* vrbe alij, alij etiam de quibusdam Tartaris memorant. Nam *Ioannes de Plano*, & quidam Prædicatorij ordinis, apud Tartaros, Apostolicæ sedis legati referunt, inibi gentem esse quamdam canina facie, quæ cum veris Tartaris æterna odia exercet, miraque, cum illis, arte bellum gerit. Hybernum tempus obseruat. Summo frigore, corpus aquis mergit, mandentia membra in arenis circumuoluit. Glaciatâ, per hunc modum, cute, quasi ferreo tergoe loricatæ cohortes pugnam securæ ineunt, contemnuntque; sagittas Tartarorum, glaciem, non penetraturas. Victum hostem solis dentibus unguibusque dilaniant. Ceterum, etsi viri sint tales, ac nonnulli etiam pedibus bubulis, feminæ tamen humanum vultum gerunt. Paria de cynocephalis Ægyptiorum narrantur. Quæ aliqui temerariè fabulis annumerant. Alij aiunt, fieri dæmonum illusionem; alij cælo sideribusque; non improbabili sanè sententia ascribunt, cum hæc monstra, non, sicut apud nos, in Europa, singularia tantum, & ex prodigio, sed, secundum ipsam quodammodo loci naturam, vrsitate nascantur. Ornat & hæc varietas naturam tam scire in rebus ludentem, & ostendentem, non virum tantum, sed & feminam, non album modò, verum & nigrum; neque humana duntaxat, sed etiam canina facie homines se posse producere. *Augustinus*, siue quisquis auctor est, ad Fratres in eremo scribit, se ad monstra caput non habentia, & oculos in pectore præportantia, atque vniculos, serendi Euangelij causa, profectum. Talibus concionari magni laboris, insignis præmij est, vt vel hinc Deus habeat causam naturæ permittendæ, vt erret. Quamquam neque Deus erret, neque Natura, si dispositiones, si locum, si influxus

Marcus Polus
lib. 3. c. 18.

Io. de Plano
Minorita.
apud Antonin.
tit. 19.
cap. 8 §. 18.
Legati de reb. Tart. l. 1.
cap. 9. Vinc. hist. l. 31. c. 11.

Eliau. lib. 6.
hist. c. 10. &
lib. 10. c. 26.

Aug. serm. 37.
ad fratres in Erem.

Fluxus

fluxus siderum spectemus, quorum diuersi concursus, diuersos exigunt effectus. Et apud ordinariè monstrosos, tales monstrosi non existimantur, licet maximè sint: non enim se, sed alios, ad se solent æstimare.

VI. Multum autem in hac re etiam facere cælestium corporum operationem, exemplo recenti possumus docere. Nostra enim memoria, Halæ, in Tyroli, iuuenis cetera egregius, sed ibidem patre Iudæo natus, nomine Bonaquistus, admirabiliter in ventre monstrosus fuit. Quippe crescente luna, inde sic illi quoddam taurinum excreſcebat caput, non sine cornibus, vt caligæ illius nequaquam satis possent constringi. Qua de causa, semper crescente luna domi se continebat; decreſcente autem eadè, quia & monstrum decreſcens se se intra viscera reuocabat, aut detumescebat potius, foras prodibat, zoniam arctiore. Quod & in alio iuuenè, hîc Ingolſtadij fuit videre, cui itidem, semper luna auctiore, altera maxillarum atq; labra oris, in immensum turgescabant; luna autem lumen amittente, redibat clementior forma. At quis tandem negabit, humores omnes cum luna inualescere? Quod ergo fidas hoc ex parte, & ad tempus certum fecit, vt promoueret monstrositatem, cur non possent etiam efficere reliquorum astrorum maligni aspectus? Sicut enim nulla in cælo lucet stella otiosè, ita neque stellarum coniunctio suo effectu carebit.

VII. Porro, sicut etiam quando animal gignitur, non tantùm, solis aliorumque astrorum influxus, aut regionis vel salubritas, vel inclementia id extrinsecus attingunt; sed & alia concurrunt, vt virtus formatrix, quæ semini inhæret; materia è qua fœtus coalescit; receptaculum item fœtus; & completio primarum qualitatum: ita & hæc nimis redundantia, aut deficientia in causa sunt, vt totum fœtus opificium nõ ad amulſim exprimatur; aut, vt mistis seminibus, Androgyni, seu Hermaphroditi, itemque corporis figura semihomines, Panes, Siluani, semibestiæ, Fauni, Satyrisci, & Hippocentauri, prodeant; vel nascantur tanti, vt non solùm quatuor pedes habeant, qualem quadrupedem puerum Byzantij natum Platina refert; sed etiam vt dens vnus, *si in nostrorum dentium*

Vide Aristot. lib. 4. de gener. animal. c. 4. Plutarch. l. 5. de placitis Phil. Galenum de historia Philosophica cap. 113.

Platina in Sabiniano. l. Papa,